

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันสภาพสังคมได้มีการพัฒนาเปลี่ยนแปลงไปในทุก ๆ ด้าน ทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง และด้วยความเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วได้ส่งผลกระทบต่อคนในสังคมก่อให้เกิดปัญหาต่าง ๆ เป็นจำนวนมาก โดยเฉพาะปัญหาที่เกี่ยวกับเด็กและเยาวชนที่มีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง ซึ่งปัญหาที่เกี่ยวกับเด็กและเยาวชนในประเทศไทยมีมากมาย ปัญหาการใช้ความรุนแรงก็เป็นปัญหาหนึ่งที่มีความสำคัญมาก เนื่องมาจากเยาวชนขาดการดูแลการแก้ปัญหาของผู้ที่เกี่ยวข้องอย่างแท้จริงและประกอบกับการใช้สื่อเทคโนโลยีเสนอข่าวทำให้เกิดปัญหาทางสังคมขึ้น โดยเฉพาะปัญหาด้านทรัพยากรมนุษย์ ไม่ว่าจะเป็นปัญหาเกี่ยวกับยาเสพติด ปัญหาเกี่ยวกับอาชญากรรมต่าง ๆ ที่ทวีความรุนแรงขึ้นทุกขณะ ประเทศไทยได้เล็งเห็นความสำคัญในด้านการจัดการทรัพยากรมนุษย์หรือประชากรมาเป็นอันดับแรก โดยนับเริ่มตั้งแต่วัยเด็ก เข้าสู่วัยรุ่น จนเติบโตเป็นผู้ใหญ่อนาคต ดังแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 9 (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน. 2543 : 20) ระบุว่าการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์มีการพัฒนาดังนี้ การจัดการศึกษาภาคบังคับ การจัดสวัสดิการสังคมให้กับประชากร การเร่งสร้างคุณภาพชีวิตความเป็นอยู่ให้ดีขึ้น ดังนั้นเยาวชนของชาติจะต้องพัฒนาการศึกษาเพื่อสร้างคุณภาพชีวิต (ธิตีมา เก่งถนอมศักดิ์. 2547 : 1)

เยาวชนเป็นทรัพยากรบุคคลที่ควรให้ความสำคัญในการพัฒนาให้เป็นผู้ที่มีคุณภาพในอนาคต ปัญหาสำคัญที่ประเทศไทยกำลังประสบอยู่ และนับว่ายิ่งทวีความรุนแรงมากยิ่งขึ้นและส่งผลกระทบต่อกระบวนการทางสังคมอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะอย่างยิ่งการพัฒนาบุคลากรด้านการศึกษาของชาติคือ ปัญหาการยกพวกทำร้ายร่างกายหรือก่อเหตุทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษา ซึ่งปัญหานี้เป็นปัญหาอาชญากรรมร้ายแรงทำลายความสงบเรียบร้อยของสังคมโดยรวม และเป็นปัญหาอาชญากรรมที่ทำลายต่อการบังคับใช้อำนาจอธิปไตยเป็นอย่างยิ่ง และปัญหาจากการก่อเหตุทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษาดังกล่าวเป็นปัญหาที่ได้รับความสนใจในหมู่นักสังคมวิทยา และนักสังคมศาสตร์ทั่วไปเป็นอย่างมาก โดยเห็นได้จากแนวทฤษฎีต่าง ๆ เพื่อใช้อธิบายถึงสาเหตุแห่งการกระทำความผิดดังกล่าว ได้ถูกสร้างขึ้นและพัฒนาต่อมามีอยู่เป็นจำนวนมาก ซึ่งทฤษฎีเหล่านี้ได้อธิบายพฤติกรรมของผู้กระทำความผิดของนักเรียนอย่างเป็นลำดับ (จิรพัฒน์ พรหมสิทธิการ. 2543 : 1)

การเปลี่ยนแปลงทางด้านอุตสาหกรรมมีผลทำให้ประชาชนส่วนใหญ่มีแนวทางการประกอบอาชีพมีแนวโน้มเปลี่ยนไปในกลุ่มอุตสาหกรรม และเมื่อสังคมมีการขยายกิจการภาคธุรกิจและอุตสาหกรรมประกอบกับตลาดแรงงานในต่างประเทศมีความต้องการแรงงานทางช่างฝีมือและช่างเทคนิคเป็นจำนวนมาก ทำให้โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาเปิดโรงเรียนเพิ่มมากยิ่งขึ้นสิ่งที่ตามมาคือ

คือโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาบางโรงเรียนเน้นปริมาณมากกว่าเรื่องคุณภาพการศึกษา เช่น การจัดด้านสภาพสิ่งแวดล้อมทางการศึกษา อุปกรณ์การศึกษา ทำให้นักเรียนส่วนหนึ่งนำเวลาว่างไปทำอย่างอื่นเช่น ด้านการทะเลาะวิวาททำให้เกิดความเสียหายทั้งทรัพย์สินและร่างกายได้รับบาดเจ็บและเสียชีวิตด้วย (จิรพัฒน์ พรหมสิทธิการ. 2543 : 3)

จากรายงานประจำปี 2546 ของกรมคุมประพฤติ (2547 : 9) พบว่านักเรียนโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษามีอายุเฉลี่ยระหว่าง 16-20 ปี อยู่ในช่วงวัยรุ่นตอนปลายเป็นวัยสำคัญที่ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทั้งร่างกายและจิตใจ ซึ่งต้องปรับตัวมาก เพราะเป็นวัยที่กำลังพัฒนาสภาพความเป็นเด็กก้าวเข้าสู่ความเป็นผู้ใหญ่ โดยทั่วไปวัยรุ่นชอบคบหาสมาคมกับเพื่อน และเห็นว่าเพื่อนเป็นสิ่งจำเป็นจะขาดเสียมิได้ในการทำอะไรทุกอย่างมักต้องอาศัยเพื่อนปัญหาจึงปรากฏเสมอว่าถ้าหากไปรวมกับกลุ่มเพื่อนไม่ดีก็อาจจะนำไปในทางที่เสียหาย หรือก่อให้เกิดความเดือดร้อนแก่ชุมชน เช่น การยกพวกตีกันก่อให้เกิดการทะเลาะวิวาทกัน ยิ่งกัน แทะกัน เป็นต้น

ปัญหาพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษามีมานานแล้ว แต่มักจะออกมาในรูปของการก่อทะเลาะวิวาททำร้ายร่างกายซึ่งกันและกันเป็นประจำ (ไทยรัฐ. 2547 : 19) ซึ่งเรื่องนี้พบว่าการก่อเหตุทะเลาะวิวาทกันส่วนใหญ่ จะก่อเหตุกันนอกสถานศึกษาที่มีการปะทะกันเป็นกลุ่มย่อยหรือกลุ่มใหญ่ในบางครั้งมีการเตรียมตัวล่วงหน้ามาก่อน ส่วนมากจะอ้างเหตุผลว่าเป็นการพกพาอาวุธเพื่อป้องกันตนเอง และอาวุธส่วนใหญ่ที่พบจะมีลักษณะต่าง ๆ เช่น บางรายมีการดัดแปลงจากอุปกรณ์การเรียนมาใช้เป็นอาวุธได้ ได้แก่ ฟุตเหล็ก มีด ไม้ตีสำหรับอาวุธร้ายแรงที่พบก็มีวัตถุระเบิด อาวุธปืน เป็นต้น โดยจัดเตรียมไว้ทำร้ายซึ่งกันและกันจนได้รับการบาดเจ็บ บางรายถึงกับเสียชีวิต มีนักเรียน นักศึกษาโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาตีกันถึงเสียชีวิต และชีวิตเกิดขึ้นบ่อยครั้ง

การยกพวกทำร้ายร่างกายซึ่งกันและกัน ส่วนใหญ่ที่ปรากฏจะพบในเขตกรุงเทพมหานคร และบุคคลที่กระทำความผิดส่วนใหญ่จะเป็นนักเรียนนักศึกษาอาชีวศึกษาชาย และเป็นกลุ่มนักเรียนที่ศึกษาเกี่ยวกับสาขาวิชาช่างอุตสาหกรรมของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาเป็นนักเรียนชายชอบใช้ความรุนแรงในการตัดสินปัญหา (กรมคุมประพฤติ. 2547 : 20) ปี พ.ศ.2546 นักเรียนโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาเขตกรุงเทพมหานครเพศชายก่อการทะเลาะวิวาท จำนวนร้อยละ 96 ส่วนนักเรียนหญิงก่อการทะเลาะวิวาท จำนวนร้อยละ 4 และนักเรียนชายใช้ความรุนแรง ร้อยละ 95 ส่วนนักเรียนหญิงใช้ความรุนแรง ร้อยละ 5

การยกพวกตีกัน ทำร้ายร่างกายของนักเรียน นักศึกษานับเป็นปัญหาอาชญากรรมอย่างหนึ่งที่ถือว่าร้ายแรงเพราะได้สร้างความสูญเสียทั้งชีวิต ทรัพย์สิน ก่อให้เกิดความเศร้าสลดสะเทือนใจแก่ผู้พบเห็นอีกทั้งเป็นการทำลายความสงบเรียบร้อยของสังคมโดยรวมด้วย นอกจากนี้ยังเป็นปัญหาที่ท้าทายต่อการบังคับใช้อำนาจรัฐในการจัดการ จากการทำร้ายร่างกายของนักเรียนได้ทวีความรุนแรงขึ้นทุกขณะจนเป็นปัญหาที่ก่อให้เกิดความหวาดผวแก่ประชาชนทั่วไป และมี

แนวโน้มว่าจะมีความรุนแรงเพิ่มมากขึ้น อีกทั้งส่งผลกระทบต่อกระบวนการทางสังคมอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการพัฒนาด้านการศึกษาของชาติ

สถิติการควบคุมนักเรียน ของกรมคุมประพฤติ (2547 : 18) รายงานจากกองการสวัสดิภาพเด็กและเยาวชนในประเภทความผิดจากการก่อเหตุทะเลาะวิวาทในปี พ.ศ. 2545 เกี่ยวกับโรงเรียนที่มีนักเรียนก่อเหตุทะเลาะวิวาทมากที่สุด คือ จำนวน 46 ครั้ง และนักเรียนก่อเหตุทะเลาะวิวาทจำนวน 485 คน โดยนักเรียนที่มีก่อเหตุทะเลาะวิวาทเกือบทั้งหมดเป็นชาย นี่เป็นข้อมูลเฉพาะสามารถตรวจพบและจับกุมได้ แต่ยังคงมีผู้ก่อเหตุอีกเป็นจำนวนมากที่มีได้มีการตรวจพบหรือจับกุม และหากพิจารณาถึงอัตราการก่อเหตุทะเลาะวิวาทของเด็กและเยาวชนนั้นมักจะปรากฏในทุก ๆ เดือนของช่วงเปิดภาคการศึกษาเป็นส่วนมาก

ปัญหาการทะเลาะวิวาทในปัจจุบันได้ทวีความรุนแรงขึ้นเรื่อย ๆ ดังกรณีนักเรียนสถาบันแห่งหนึ่งจำนวนกว่า 300 คน ได้บุกเข้าไปทำร้ายนักเรียนโรงเรียนแห่งหนึ่ง เมื่อปี พ.ศ. 2547 (สำนักงานตำรวจแห่งชาติ. 2547 : 28) โดยมีผู้เสียชีวิตหนึ่งคนและบาดเจ็บอีกกว่า 30 คน ซึ่งเป็นการก่อเหตุซึ่งมีจำนวนผู้ก่อเหตุมากที่สุด และในการก่อเหตุทะเลาะวิวาทของเด็กและเยาวชนนั้นไม่ได้เกิดขึ้นเป็นครั้งคราวแต่ได้เกิดขึ้นแทบทุกวันและทวีความรุนแรงขึ้นเรื่อย ๆ ฉะนั้นหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทุกฝ่ายไม่ว่าจะเป็นสถาบันครอบครัว ภาครัฐบาล สถาบันการศึกษาเพื่อนและชุมชนสิ่งแวดล้อม จึงควรตระหนักถึงความจำเป็นในการหามาตรการป้องกันและแก้ไขเรื่องนี้อย่างเร่งด่วนมิใช่เป็นการตื่นตัวต่อปัญหาที่ต่อเมื่อเป็นข่าวทางหน้าหนังสือพิมพ์เท่านั้น

จะเห็นได้ว่าปัญหาการก่อเหตุทะเลาะวิวาทของนักเรียนโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา จากข้อมูลของแผนกสถิติกองการสวัสดิภาพเด็กและเยาวชน (2547:18) กองบัญชาการตำรวจนครบาล และกรมอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ พบว่า ในปี พ.ศ. 2545 มีนักเรียนนักศึกษาอาชีวศึกษาก่อเหตุทะเลาะวิวาทถึง 31 ครั้ง ซึ่งมีผู้ร่วมก่อเหตุถึง 832 คน และในจำนวนเหล่านั้นมีผู้ได้รับบาดเจ็บ 315 คน และเสียชีวิต ถึง 10 คน ทำให้ความเสียหายทั้งทรัพย์สินและบุคคลในการเกิดเหตุการณ์ดังกล่าวในแต่ละครั้ง ปัญหาได้เพิ่มความรุนแรงเกือบทุกด้าน ทั้งยังมีการใช้อาวุธเครื่องทุ่นแรงเพื่อใช้ในการทะเลาะวิวาท ซึ่งทำให้ความเสียหายมีจำนวนเพิ่มมากขึ้นด้วย และถ้าหากปัญหานี้ไม่ได้รับการป้องกันแก้ไขที่ถูกต้องอย่างต่อเนื่องก็จะทำให้เกิดความเสียหายทั้งที่ประเมินได้ และไม่สามารถประเมินได้มูลค่าสูงมากยิ่งขึ้น ทั้งนี้เนื่องมาจากเยาวชนกลุ่มนี้อยู่ในวัยที่เราเรียกว่า “วัยรุ่น” ซึ่งเป็นวัยที่อยู่ระหว่างหัวเลี้ยวหัวต่อของชีวิต หากขาดการเอาใจใส่ดูแลย่อมส่งผลทำให้เยาวชนในวัยนี้ต้องประสบกับอุปสรรคปัญหาอีกมากมาย ตั้งแต่การทำความผิดเล็กน้อยจนไปถึงความผิดที่มีโทษทางอาญาเช่น การพุดตดเพื่อปกปิดความผิดของตน การทำผิดกฎระเบียบของโรงเรียน การก่อเหตุทะเลาะวิวาทจนถึงการประกอบอาชญากรรมในที่สุด ดังนั้นจึงมีความจำเป็นอย่างมากที่ต้องทำความเข้าใจเยาวชนในวัยนี้ เพื่อเป็นพื้นฐานของการป้องกัน แก้ไข ปัญหาการก่อเหตุทะเลาะวิวาท ของนักเรียนนักศึกษาอาชีวศึกษา ซึ่งปัจจุบันปัญหาการทะเลาะวิวาทของนักเรียนที่

มีพฤติกรรม ขกพวกตีกัน ทำร้ายร่างกาย เป็นต้น ยังเป็นปัญหาที่ท้าทายต่อการบังคับใช้อำนาจรัฐในการจัดการ

จากสภาพปัญหาดังกล่าว ผู้วิจัยจึงสนใจสาเหตุของการทะเลาะวิวาทกับระดับความรุนแรงในการทะเลาะวิวาทของนักเรียนในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาเขตกรุงเทพมหานคร โดย สังกัดคณะกรรมการการส่งเสริมการศึกษาเอกชน กระทรวงศึกษาธิการ เพราะว่าเป็นกลุ่มของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาที่มีนักเรียนก่อการทะเลาะวิวาทและใช้ความรุนแรงในการทะเลาะวิวาทจะได้มีแนวทางให้โรงเรียนร่วมกันแก้ไขปัญหาและหาทางป้องกันการทะเลาะวิวาทและลดปัญหาความรุนแรงที่เกิดขึ้นและความรุนแรงซึ่งมีแนวโน้มเกิดขึ้นทำให้มีผลกระทบต่อตัวนักเรียนเองครอบครัวกลุ่มเพื่อนโรงเรียนและชุมชนสิ่งแวดล้อม

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาสาเหตุของการทะเลาะวิวาทของนักเรียนโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาเขตกรุงเทพมหานคร
2. เพื่อศึกษาความรุนแรงในการทะเลาะวิวาทของนักเรียนโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร
3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสาเหตุการทะเลาะวิวาทกับความรุนแรงของการทะเลาะวิวาทของนักเรียนโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา เขต กรุงเทพมหานคร

1.3 สมมติฐานของการวิจัย

ความสัมพันธ์ระหว่างสาเหตุกับความรุนแรงของการทะเลาะวิวาทของนักเรียนโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานครมีความสัมพันธ์กัน

1.4 กรอบแนวความคิดที่ใช้ในการวิจัย

1.4.1 สาเหตุของการทะเลาะวิวาทของนักเรียนโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาเขตกรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยได้ใช้กรอบแนวความคิดของ เฉลย คงปริพันธ์ (2544 : 10) โดยผู้วิจัยได้นำกรอบแนวความคิดในการทำวิจัยแบ่งออกเป็น 5 ด้าน ดังนี้

- 1 ด้านตัวนักเรียน
- 2 ด้านสภาพของครอบครัว
- 3 ด้านสภาพของโรงเรียน
- 4 ด้านกลุ่มเพื่อน
- 5 ด้านสภาพชุมชนและสิ่งแวดล้อม

1.4.2 ระดับความรุนแรงในการทะเลาะวิวาทของนักเรียนโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา กรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยได้ใช้กรอบแนวความคิดของจิรพัฒน์ พรหมสิทธิการ (2547 : 3) ผู้วิจัยได้นำกรอบแนวความคิดในการทำวิจัยแบ่งระดับความรุนแรงออกเป็น 3 กรณี ดังนี้

1. กรณีรุนแรงน้อย
2. กรณีรุนแรงปานกลาง
3. กรณีรุนแรงมาก

ความรุนแรงในการทะเลาะวิวาทของนักเรียนประกอบด้วย 5 ด้าน ผู้วิจัยได้ใช้กรอบแนวความคิดของ จิรพัฒน์ พรหมสิทธิการ (2547 : 3) ดังนี้

1. ด้านการวางแผน
2. ด้านเจตนาารมณ์
3. ด้านการใช้อาวุธ
4. ด้านผู้เสียหาย
5. ด้านผู้ได้รับบาดเจ็บ

1.5 ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาสาเหตุและระดับความรุนแรงในการทะเลาะวิวาทของนักเรียนในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา กรุงเทพมหานคร มีขอบเขตการวิจัย ดังนี้

1.5.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.5.1.1 ประชากร คือ นักเรียนและนักศึกษาที่กำลังเรียนในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพและประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประจำปีการศึกษา 2548 ที่เปิดสอนสาขาช่างอุตสาหกรรมจำนวน 14 โรงเรียน จำนวน 8,550 คน

1.5.1.2 กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนและนักศึกษาที่กำลังเรียนในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพและประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2548 จำนวน 14 โรงเรียนจำนวน 809 คน โดยใช้เกณฑ์ตามตารางของ Krejcie and Morgan และใช้วิธีการสุ่มแบบแบ่งชั้น

1.5.2 ตัวแปรที่ศึกษา ประกอบด้วย

1.5.2.1 สาเหตุของการทะเลาะวิวาทของนักเรียนโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา กรุงเทพมหานคร

1.5.2.2 ระดับความรุนแรงในการทะเลาะวิวาทของนักเรียนโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา กรุงเทพมหานคร

1.5.2.3 ความสัมพันธ์ระหว่างสาเหตุของการทะเลาะวิวาทกับความรุนแรงของการทะเลาะวิวาทของนักเรียนโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร

1.6 นิยามศัพท์ที่ใช้ในการศึกษา

1. สาเหตุของการทะเลาะวิวาทของนักเรียน หมายถึง กลุ่มตัวแปรที่จำแนกเป็นด้าน จำนวน 5 ด้าน ดังนี้

1.1 ด้านตัวนักเรียน หมายถึง สาเหตุที่เกี่ยวกับตัวนักเรียนทำให้เกิดการทะเลาะวิวาทที่มาจากการเปลี่ยนแปลงจากตัวนักเรียนซึ่งมีการเปลี่ยนแปลงร่างกายและจิตใจ การเปลี่ยนแปลงในช่วงวัยของนักเรียน จะทำให้เกิดอารมณ์รุนแรง ขุนเฉียว โกรธง่าย รักศักดิ์ศรีของตัวเอง การถือค่านอง การมีนิสัยเป็นตัวของตัวเอง มีการแต่งกายแบบขี้ขลาด การใช้คำพูดไม่สุภาพ การแสดงตัวเป็นผู้นำกลุ่มหรือหัวหน้าแก๊งค์ การใช้อาวุธ แก้ปัญหาด้วยความรุนแรง แสดงพฤติกรรมที่เป็นอันเกิดอันตรายต่อผู้อื่นในบางโอกาส และการแสดงโชว์ความสามารถ ความเป็นนักเลง ความเก่งกาจในทางที่ผิด การแสดงความเป็นเจ้าของเพศตรงกันข้ามและการเป็นเจ้าถิ่น

1.2 ด้านสภาพของครอบครัว หมายถึง สาเหตุที่เป็นชนวนนำไปสู่การขัดแย้งถึงขั้นทะเลาะวิวาทของนักเรียน เช่นนักเรียนที่พัวพันอยู่กับผู้ปกครอง การมีความสัมพันธ์ภายในครอบครัว การได้รับการเลี้ยงดู การได้รับความอบอุ่น ครอบครัวอยู่ใกล้แหล่งอบายมุข สถานเริงรมณ์ ไม่มีการอบรมสั่งสอนปลูกฝังจริยธรรมคุณธรรมให้นักเรียนอยู่ในระเบียบวินัยของสังคมรับผิดชอบ ต่อสังคมและผู้อื่น ผู้ปกครองไม่มีเวลาดูแลนักเรียน ผู้ปกครองมีปัญหาหารายได้ ครอบครัวแตกแยก มีปัญหาด้านเศรษฐกิจ โดยนักเรียนไม่มีการรับฟังความคิดเห็น ผู้ปกครองความใกล้ชิดมีน้อย การให้คำปรึกษา การให้ความยุติธรรม การเข้มงวดดูแลความประพฤติของนักเรียน ช่องว่างระหว่างผู้ปกครองกับนักเรียนและการลงโทษ เมื่อนักเรียนกระทำผิดหรือสภาพของครอบครัวที่มีปัญหาด้านเศรษฐกิจได้ไม่พอจ่ายทำให้นักเรียนมีความเครียดอาจเป็นสาเหตุของการกระทำความผิด

1.3 ด้านสภาพของโรงเรียน หมายถึง สาเหตุที่เกี่ยวกับการนำไปสู่การขัดแย้งจนถึงขั้นทะเลาะวิวาทของนักเรียน โดยเกิดจากสถานศึกษาซึ่งประกอบด้วย สภาพของโรงเรียนที่นักเรียนกำลังศึกษาในระดับชั้น ปวช. และปวส. มีปริมาณมาก จำนวนนักเรียนชายมากกว่านักเรียนหญิง นักเรียนจะต้องปฏิบัติตามกฎระเบียบวินัยของโรงเรียน การเรียนการสอน ระเบียบวินัยการลงโทษนักเรียนที่ทำความผิดของสถานศึกษา การจัดสภาพแวดล้อมทางด้านอาคาร สถานที่รวมทั้งวิธีการ อบรมสั่งสอนของครู อาจารย์ ครูอาจารย์เป็นแบบอย่างที่ไม่ดี ระเบียบวินัยเคร่งครัดมากเกินไป หลักสูตรการจัดการเรียนการสอนเป็นหลาย ๆ รอบนักเรียนมีเจตคติที่ไม่ดีต่อครูอาจารย์และครูอาจารย์ขาดความรับผิดชอบต่อหน้าที่ ครูบางท่านให้ทำให้นักเรียนที่กระทำความผิดสถานที่ตั้งของโรงเรียนใกล้แหล่งอบายมุข สถานเริงรมณ์ สถานประกอบการชั่ว ๆ ต่าง ๆ การเสริมสร้างลักษณะนิสัยและพัฒนาบุคลิกภาพของนักเรียนโรงเรียนยังหาทางป้องกันแก้ไขปัญหา

การทะเลาะวิวาทในต่างโรงเรียนเพื่อลดความรุนแรงจากการทะเลาะวิวาทของนักเรียน การเดินทาง
ไปกลับเส้นทางผ่านฝ่ายตรงกันข้าม

1.4 ด้านกลุ่มเพื่อน หมายถึง สาเหตุที่เป็นชนวนนำไปสู่การขัดแย้งจนถึงขั้นทะเลาะ
วิวาทของนักเรียน ซึ่งประกอบด้วย กลุ่มเพื่อนบุคคลที่รู้จักกันหรือรุ่นพี่มีความสัมพันธ์เป็น
ทางการและไม่เป็นทางการชอบคลุกคลีอยู่กับกลุ่มเพื่อนมากที่สุด มีการรวมกันเป็นแก๊งค์บางครั้ง
มีว่ลุมติดอบายมุข ซึ่งมีทัศนคติคล้ายคลึงกันจะทำให้มีพฤติกรรมไม่ดีตามไปด้วย ชักชวนหรือเป็น
คนชักนำให้บุคคลในแต่ละกลุ่มกระทำความผิดร่วมกันหรือมองผู้กระทำความผิดเป็นฮีโร่ ซึ่งจะ
เป็นบ่อเกิดการทะเลาะวิวาท การแสดงพฤติกรรมชั่วๆ แย่งเพศตรงกันข้ามหรือเพื่อนบางกลุ่มมี
การศึกษาต่ำกว่าหรือไม่มีการศึกษาอาจจะชักชวนนักเรียนไปร่วมกันกระทำความผิดได้

1.5 ด้านสภาพชุมชนและสิ่งแวดล้อม หมายถึง สาเหตุที่เป็นชนวนการนำไปสู่การ
ทะเลาะวิวาท ประกอบด้วยนักเรียนที่อยู่ในเมืองหรือชุมชนหนาแน่นหรืออยู่ในสิ่งแวดล้อมที่ไม่
เหมาะสมเช่นที่พักอาศัยใกล้เคียงอบายมุข แหล่งเสื่อมโทรม แหล่งสถานบันเทิง ชุมชนได้รับการศึกษา
น้อย ชุมชนมีปัญหาด้านเศรษฐกิจ ชุมชนให้การสนับสนุนการทะเลาะวิวาท ขาดความร่วมมือการ
แก้ปัญหาและมาตรการป้องกันการทะเลาะวิวาท เจ้าหน้าที่ของรัฐหรือสน.ท้องถิ่นขาดความร่วมมือ
การแก้ปัญหาอย่างจริงจัง สื่อสารมวลชนที่เสนอข่าวการทะเลาะวิวาทมากเกินไป จะทำให้นักเรียน
สนใจเรื่องการกระทำความผิดมากกว่าสนใจเรื่องการเรียนรู้

2. ความรุนแรงในการทะเลาะวิวาทของนักเรียน หมายถึง ผลกระทบจากการทะเลาะ
วิวาทที่สามารถวัดเป็นเกณฑ์ของความรุนแรงได้โดยความรุนแรงนั้น เกิดจากมีการวางแผนการมี
เจตนาารมณ์ มีการใช้อาวุธทำร้ายคนอื่นโดยมีการเตรียมการการได้รตรงไว้ก่อนทะเลาะวิวาทหรือ
ทำร้ายคนอื่นในที่สาธารณะซึ่งได้รับบาดเจ็บเล็กน้อยบาดเจ็บปานกลางและบาดเจ็บสาหัส ความรุนแรง
เกิดจากการทะเลาะวิวาทนั้น มีองค์ประกอบด้วย 5 ด้าน ดังนี้

2.1 ด้านการวางแผน หมายถึง การวางแผนการทะเลาะวิวาทของนักเรียนที่มีการ
เตรียมการไว้ล่วงหน้าโดยกำหนดเป้าหมายการทะเลาะวิวาท

2.2 ด้านเจตนาารมณ์ หมายถึง นักเรียนที่ทะเลาะวิวาทมีเจตนาที่จะก่อการทะเลาะ
วิวาทกับฝ่ายตรงกันข้ามโดยมีความคิดไม่ดี ปฏิบัติไม่ดี

2.3 ด้านการใช้อาวุธ หมายถึง อาวุธที่เป็นอันตรายต่อบุคคลอื่นที่นำมาเป็นอุปกรณ์
ในการไล่ตี ยกพวกทำร้ายร่างกาย เช่น ไม้ตี ปืนปากกา วงเวียน ไม้ ก้อนหิน มีด ปืน ฯลฯ

2.4 ด้านผู้เสียหาย หมายถึง ประชาชนทั่วไปหรือนักเรียนฝ่ายตรงกันข้ามเป็นผู้เสียหาย
จากเหตุการณ์ที่ก่อทะเลาะวิวาทของนักเรียน โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาทำให้นักบุคคลได้รับบาดเจ็บ
และทรัพย์สินเสียหาย

2.5 ด้านการบาดเจ็บ หมายถึง การได้รับอันตรายอันเนื่องมาจากการทะเลาะวิวาท
ของนักเรียนซึ่งแบ่งออกได้ 3 ประเภท คือ บาดเจ็บสาหัส บาดเจ็บปานกลาง บาดเจ็บเล็กน้อย

2.6 บาดเจ็บสาหัส หมายถึง ได้รับอันตรายสาหัส ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 297 คือ ได้รับบาดเจ็บดังนี้ ตาบอด หูหนวก ลิ้นขาด เสียประสาท เสียอวัยวะ เสียแขนขา มือ เท้า หรืออวัยวะอื่นใด หน้าเสียโฉมอย่างติดตัว จิตพิการอย่างติดตัว ทุพพลภาพหรือป่วยเจ็บเรื้อรัง ซึ่งอาจถึงตลอดชีวิต ทุพพลภาพหรือเจ็บป่วยด้วยอาการทุกขเวทนาเกินกว่ายี่สิบวัน หรือจนประกอบกรณียกิจตามปกติไม่ได้เกินกว่ายี่สิบวันขนาดเข้ารักษาตัวในโรงพยาบาลในห้องไอซียู

2.7 บาดเจ็บปานกลาง หมายถึง การได้รับบาดเจ็บจากการทะเลาะวิวาทที่ไม่ถึงแก่อันตรายต่อร่างกาย ได้แก่ การได้รับบาดเจ็บเลือดออกไม่มากมีบาดแผลหรือมีบาดแผลเล็กน้อย รักษาตัวในโรงพยาบาลแต่ไม่ถึงขนาดนอนโรงพยาบาล

2.8 บาดเจ็บเล็กน้อย หมายถึง ได้รับอันตรายแก่กาย ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 295 และไม่ถึงกับเกิดอันตรายแก่กาย ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 391 คือ บาดเจ็บเป็นบาดแผลฟกช้ำ หรือบาดแผลมีเลือดออกแต่ไม่ถึงกับได้รับอันตรายสาหัส

3. นักเรียนและนักศึกษาโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา หมายถึง นักเรียนที่กำลังศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพและประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา สาขาช่างอุตสาหกรรมในเขตกรุงเทพมหานคร

4. โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา หมายถึง สถาบันการศึกษาของเอกชนโดยมีเอกชนเป็นผู้รับใบอนุญาตดำเนินการก่อตั้งเปิดสอนในระดับอาชีวศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) และประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) สาขาช่างอุตสาหกรรมในเขตกรุงเทพมหานคร

5 ผู้ปกครอง หมายถึง พ่อแม่ ญาติ พี่น้องหรือผู้อุปการะเลี้ยงดูผู้ที่อยู่อาศัยกับนักเรียนสามารถอบรมสั่งสอนนักเรียนและให้คำปรึกษาปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับนักเรียนได้